

Rostogolește cuvinte din necuvinte

”- știi ce e viața?

- nu... încă aflu...

- e cerneala aia roșie cu care îți scrii tu poeziile

- ...”

femeile au felul lor de a construi din nimic -

universul se ține în mâinile maicii ca-ntr-un pântec,

copilul se naște în poemul din poem/ obrazul lui e lipit de geana dimineții/

bărbia îi râde sătulă la pieptul cuvintelor -

îngerul vede și sărută norii

îmi trimite ploaia spre răsărit acolo unde am trimis spaimetele, împreună

nu pot fi doi oameni din același aluat, dar pot simți anotimpul

ieșind din mine ca o cămașă prea strâmtă;

înainte așteptam noaptea să-mi legăn oasele și să plâng,

acum te aștept spre mieznoapte și poezia o ia în față ca un far,

mă opresc să arunc pietre în prăpastie și odată cu ele copila

rostogolește pământul între degetele ei fine –

am iubit-o pe fata aceea, încă o iubesc,

pumnii ei mici ocroteau sufletul morții și mă ruga

să o mai las ghemuită în mine

un ceas,

cât tu ești încă departe construind ziduri.

Îngerul ploii simte și-mi aduce flori de soc,

ridurile cuvintelor se hrănesc din parfumul lor,

din neliniștea aceasta modelez litere,
marfarul vieții își târăște pașii, doar tu știi cât iei și pui la loc
din oasele mele am născut poeme care dor
și tu, Doamne, scrii despre ceea ce mă ține în viață
cu cerneala invizibilă care ne leagă,
despre fata aceea pe care încă o iubesc
și rostogolește cuvinte din necuvinte,
așteptând trenul către un munte doar al ei,
unde și-a legat părul și a șezut răsând la soare -
ce raze vii ai pus în mine, părinte,
și cum te-ai ascuns în cerul de oglinzi
dincolo de delirul lumii pierdute într-un hohot,
scriu...

Aliluia

Nici azi n-am reușit să mă rog unui cer închis,
ascult Leonard Cohen a mia oară,
dorm când ar trebui să trăiesc și scriu când ar trebui să dorm –
smulg măselele cuvintelor
din ele vor crește celule stem și voi hrăni cu ele tumorile copilăriei;
cineva mă va iubi cândva,
poate chiar eu,
de pe canapeaua neagră voi arăta cu degetul pe Jung
voi râde de visele înșirate pe sârma ghimpată –
sângele lor mi-aduce aminte de venele tale fără oxigen,

mama stă în brațele tatei și el din sânul cerului
aruncă cu praștia poeme,
uneori mă nimeresc, alteori ajung direct la tine
cel care mă iubești doar cu soarele în buzunar –
vine noaptea când toate iubirile ațipesc,
îngerii coboară de pe cruci,
se joacă leapșa printre morminte și primul atins e trimis înapoi în lume,
apucă pătura dimineții și învelește trupuri –
sub zăpadă lumina e mai caldă,
sub noi crește o pâine pe care poeții o aruncă câinilor
iar ei păzesc cetatea
acum colții lor sunt în grumazul singurătății
iar tu locuiești în mine
ca-ntr-un cimitir de vise.

Inima mea mereu altcumva

pisica doarme gri pe inima mea,
liniștea pătrunde odată cu yiruma
și râul care îmi curge în vene
e semn că demult cerul era acuarela alunecând
printre degetele primăverii,
eram frumoasă precum gândul care fuge printre pietre,
eram un râu de munte și dincolo de cer
poeta iubește încă,
iubește vocea ta când orice cochilie se sparge în mii de întrebări

și cerul dinăuntru strigă după ajutor;
eram copilul orfan de iubire
și tot ce aveam încăpea în pumnii strânși ai nopții,
eram îndrăgostită de pământ
dar pașii tăi mă poartă dinspre lut spre geana dimineții,
când toate ale pământului dorm
mai puțin inima mea gri, inima mea șchioapă,
inima mea mereu altcumva decât ar trebui,
când te scriu și mă cerți că simt,
când nu te scriu și mă întrebi despre ele,
poemele nerostite
de femeia care șoptește vântului zările ei,
femeia care-ți vorbește despre păsări albastre
și semne de nicăieri –
din sălbăticia memoriei, părintele meu mă strigă pe numele de alint
și eu îi duc dorul pe tipsie, inima mea bătând gri între două poeme
când te scriu și nu mai spui nimic
când nu te scriu și pisica doarme gri pe inima cuvintelor.

Acesta nu este un poem de dragoste

Nu e descătușarea unei iubiri,
ușurarea pe care moartea o dă uneori,
risipa de energie pentru lucruri mici
cuvintele pe care nu le aștepți dar vin oricum
când nu mai contează

și nu te mai ating.

Acesta nu este un poem de dragoste,
dragostea răbdătoare, urcă pe umerii rugăciunii,
înalță copilăriei zmeie din nisip.

Nu știu să iubesc. Nu știu să nu iubesc.

Uit să te uit și nu uit umbrele pe care ochii tăi le aruncă peste bord

o dată cu năframa roșie a înserării

când toate dor și nu mă doare

să te văd țintuit în lume când lumea e o corabie fără vâsle

să botezi neștiutele poeme după tine

dar să te lepezi de oameni,

de nimicurile lor,

de pământul de sub tălpile mele.

Nu dau bani flămânzilor din suflet

nu hrănesc gura anilor seci

sunt cenușă și mă șterg din anotimp

sunt cer și trăiesc din leșul iubirilor

se va vorbi despre noi cum alipeam cioburi

și ele prindeau viață mergând sub pământ.

Azi am plecat și ziua m-a urmat cuminte

nu aveam semințe în pumni nici lacrimi să le ud

nu aveam nimic al meu când te-am cunoscut

doar crucea ca o brazdă peste singurătate

și lemnul ei plângea în mine

plângea și nu puteam să opresc poezia

curgând pe mirul frunții.

Tu nu știi sau poate tocmai pentru că știi, taci și te lepezi de cuvinte
sunt mici și bat surd în geam, bat surd în lumină
fereastra morților s-a aburit înăuntru îngerul culege vise
sunt mai frumoase oasele lor,
sfinte încă, plămădite din dor.

Timpul trece care încotro apucă o pâine și colțul ei alunecă în mâinile
copilei

Iartă-mă, mamă, când plecam de lângă tine,
umpleam plămâni cu joaca și te uitam
cu grija pe umeri

Acum să nu-mi pleci o dată cu bulgărele desprins din lună
o dată cu dragostea nepoemelor mele.

Aceasta nu e rugă de seară

Dumnezeu știe că îl chem rareori dar El vine,
vine pentru tine.

I-am spus zilei să îl aștepte în genunchi
cu soarele în palme și ea mi-a aruncat firimiturile acestea de poem
pe care nu-l voi numi nicicum.

55 aici și 10 dincolo

Timpul iartă,
timpul leagă sacul amintirilor la gură
55 aici și 10 dincolo
anii se destramă ca un ghem de lână

la picioarele lui april
trebuia să-ți croiesc haine pe măsură
trebuia să te pictez noaptea
când cu palmele căuș
țineai tâmplele culorilor și din ele izvora mir,
tată, la umbra crucii, cuvintele se micșorează
suferința are alt înțeles,
dacă te-aș vedea aieveja
nu aș mai adăuga nimic
din ce n-a încăput în sufletul unei păsări
în inima unui fluture
în puful păpădiilor
și cerul, tată,
cerul s-ar sparge în vitraliul ploii
alunecând de aici dincolo
în curcubeul din pumnul strâns al copilei.

Se leagănă tăcut pe șine

Zorii se îngână, dragul meu
și trenul acesta se leagănă tăcut pe șine
spre brațele mamei
În casa bunicului Dumnezeu
încă binecuvântează zarea;
de când ascunzi candelile în pământ
am scris și plâns

scris și iubit,
cumva cele mai mici și dururi au fost despre
cafeaua rămasă în cană,
afară plouă mărunț
femeile pășesc grăbit spre duminica lăuntrică
iubi-te-voi, Doamne
picături bat în ferestre și vocea ta tremură în ecoul liturgic
mama așteaptă în trupul compact al spitalului
mama mă așteaptă.

Iubirea e atunci când săruți podul palmei

Iubirea e atunci când săruți fruntea rece a părintelui tău
și Dumnezeu tresare pe buzele tale,
când culegi în pantofi toate pietrele din cimitir
și tot mai e loc de una
să-ți amintească de copilul care arunca cel dintâi piatra
și apa i se juca între pleoape
nu știi să fi fost aproape
să mă fi chemat pe nume
roxana încă își leagă șireturile strâmb
semn că în cer și pe pământ
distanțele se anulează
zborul unui avion
întârziat de secunda când ți-ai pus valiza sub pat
și ai uitat că

iubirea e atunci când săruți podul palmei
și singurătatea intră în cutie
sclipind cu ochi de pisică
negre agate
pe la geamuri
copilăria cu dinții ei de lapte
zâmbeste
când dezlegi șireturile nopții și pășești cu tălpile goale
prin tine.

Frunze iradiate

Va fi bine. O să fie bine, o să înveți
să privești lumea prin acuarele din ochi
tumorile devin mai mici aproape palide în fața morții
mă privești surprins spovedaniile nu-ți priesc
ar fi mai ușor să tac și ceasul să indice ora exactă
ora în care marionetele calcă pe frunze iradiate
toamna sunetele împing ascuțit în coaste
și respirația devine greoaie
în lumina goală a dimineții cocoșul plânge
leagănul scârțâie aproape de tâmple, mama se roagă
sub genunchi crește o icoană,
pruncul își șterge acuarela din ochi
cu mână dreaptă acopăr cerul

plouă și doare, mamă.

Dinți de lapte

La parterul clinicii se perindă halate albastre
din când în când cineva iese și anunță o naștere
moartea nu poate fi anunțată
se infiltrează tacit între chipurile preocupate
ne afundăm în fotoliile negre și depănăm amintiri cu mama tânără, cu
pânțele plin de mine
și un gol imens se prelinge pe picioare până în vârful degetelor
pierderea unei mame nu poate fi răscumpărată nici de gânguritul pruncului
nici de slăbiciunea genelor moștenite
ne strecurăm fricile în paharele de cafea la 2 lei
cu gust de lapte matern
ești la terapie intensivă și somnul tău se așterne ca o pecete
nimeni nu ar trebui să taie burta unei mame
și să scoatăuterul care m-a adăpostit de atâtea palme și spaima
doctorul are ochii blânzi
deasupra halatului albastru se vede o dâră pe cer
îi zâmbesc
când scoate moartea cu mâna
lumina are dinți de lapte.

Iubește-I, Anya

Anya, iubește-l,
cu mâinile mele pe trup
vorbește-i despre poezie
mai ales despre aceea care ucide și renaște
care fărâmă orice formă de rezistență
Anya, sărută-i diminețile
și nu te gândi la mine,
artiștii nu știu ce să facă cu iubirea
o transformă în papirusuri
o pictează pe umeri de brumă
până sfâșie totul în jur
e prea târziu
tușele au fost deja aruncate pe podea
și trupul meu - o pată de lumină pe gulerul cămășii de duminică.
Am murit de atâtea ori, Anya,
când înviam el mă ducea de mână la râu,
îmi spăla fața și așa schilodită de neputință îi zâmbeam,
iubeam
așa cum iubești geamăna din ochiul ferestrei;
se face noiembrie, Anya,
mi-e frig și moarte,
frig și dor,
cancerul zace sătul în propria-i carne
cancerul minte că e sătul
iubește-l, Anya,

îngerii culeg ghebe din asfalt
noi nu,
niciodată nu
vom ține de mână copiii
să-i mințim că lumea e povestea celor unsprezece lebede
întregită de iubirea care coase mută
ceasul ticăind bezmetic,
noi nu,
niciodată nu
iubim ploaia cu frunzele de chihlimbar
iubim pașii înapoi spre povestea Anyei,
noi nu
ne luăm rămas bun.

Închis pentru Inventar

Este vremea bilanțului, Anya. Cine a pierdut și de ce,
cine a coborât steagul alb în bernă
cine a furat zilei mai multe lacrimi
cine spune noapte bună și lasă iubirea cu spatele descoperit.
Sufletele au intrat în inventar,
să nu crezi, Anya, că Dumnezeu stă în cârca noastră cu felinarul aprins,
El nu aprinde lumina celor care închid ușa pe dinăuntru
Iisus bate în fereastra înzăpezită și tace,
tace pentru că iubește
și iubirea este uneori cel mai tăcut tovarăș -

își unește palmele într-o rugă simplă
cu tot ce i-a rămas.
Anya, am tăiat cuvintele,
și tot cresc în mine
am tăiat nopțile și ele se întorc,
de acum las poemele să umble libere prin mine,
până voi picta în versuri cerul,
cine a îndrăznit, Anya, a câștigat
și sufletele din vitrina închisă pe dinăuntru
știu,
dar nu pot plânge.
El tace iubind și bate la fereastră până ninge.

Bulgăre de sare

Anya, nu știu cum să-l aduc înapoi,
de când umblă fără umbră
se apropie răscrucea dintre ani
m-am învelit în paltonul negru
și aștept.
Nu ninge. Mi-ar fi mai ușor să privesc departe
totul e încremenit, Anya,
până și păsările par statui pe ramuri
îl aștept pe tata
să îmi amestece culorile
se crapă de ziuă

și mii de îngeri au căzut
în pământul ca o frică
dar eu aștept, Anya, și timpul îmi sărută buzele
cum odată tu.

Se scrie mult, Anya, se scrie păgân,
iubirea nu se întinde pe pâine,
este bulgăre de sare presărat pe rană,
în ochii celor care umblă fără umbră.

L-am văzut
luminând candela ca o gutuie
drumul urca spre casa de lut
cu ferestre pitite după mesteceni,
lumea se făcea tot mai mică
în ochii de copil, felinare,
Anya, ninge cu bulgări de sare,
și trupul nopții se subțiază
alb peste copilărie.

Imponderabil

Iubirea este doar un cuvânt, Anya.
iubesc un om care nu-mi aparține,
nici sieși,
și dacă iubesc nu-l iubesc
doar plânsul dintre gene
și vocea din cochilie

când se face noapte în miezul zilei
și dor din nimic
o plastilină în mâinile lui Dumnezeu,
o pasăre de lut care prinde grai
în luna lui gerar.
Mă gândesc, Anya, la ceea ce iubesc și
îmi apare în vis un om
pe care nu-l cunosc dar îl iubesc
pe care l-am iubit înainte să știu.
Pun la frământat versuri,
și ele cresc în mine.
E vremea să cuprind grumazul părintelui meu
să încap în tălpile copilei
cu moartea pe moarte călcând.
Anya, să nu-i spui că am iubit,
să nu spui nimic.
Îmbrățișează-l când orele se ascund
la pieptul lui,
o lume mică într-un ocean -
fericirea se zărește străină, purtând eșarfa roșie
la gâtul subțire al anotimpului.

Caravana

În vremea când oamenii trimit scrisori tot mai rar,
dar scriu tot mai mult

poeme - întrebare

poeme – fără destinație

poeme - corbi,

acest început de an,

Anyă,

ți-l las nădăjduind că-l vei iubi

îndrăznind.

Plec odată cu această caravană

unde nimeni nu așteaptă răspuns

se aud doar zilele cum se scurg pe copertină

și femeia

pe care o văd în fiecare zi

privind netulburat zarea

vocea ei domoală

când îmi povestește

cum a îngropat

tot ce a iubit

și leagănă amintirile

dezlegate.

Sunt lucruri care nu se spun,

Oameni pe care îi pierdem și

învățând să mergem

cu durerea pe umeri,

aruncăm maci printre șine de tren -

ei cresc netulburați și roșii

sângele lor hrănește gările
și oamenii privesc ceea ce nu pot atinge
doresc ceea ce nu pot avea.
Eu am avut tot, Anya,
și am aruncat poeme sub șine
până n-am mai știut nimic.
Această caravană
care vine de niciunde
îmi este adăpost
și pentru prima dată
zăresc omul care cerșește la un colț de gară
o respirație.